JOS. T. VOTAVA.
PRÁVNÍK
Úřadovna: č. pokoje 500 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
Omaha — Nebraska.

F. M. Scoblík,
český právník
a obhájce.
VEŘEJNÁ PRAXE.
Security, Block - TYNDALL, S. D.

Julius J. Žitník,
právník
a spolehlivý rádce ve všech právních záležitostech.
715 Brandeis Theater Bldg.
Tel. Douglas 2876.
OMAHA — NEBRASKA.
Zástupce u všech soudů. tf

Adolf A. Tenopír,
Český právník.
Úřadovna čís. 1325, roh 14. a William ulice.
Omaha, Nebr. Tel. Doug. 8397.
Veřejný notář.

LOUIS BERKA,
český právník a veřejný notář
336 Bee Bldg., Omaha
Vymáhá dědictví a srovnává majetek zdejší v Čechách. Dá vám dobrou radu a zastoupí vás ve všech soudních případech. TEL. DOUGLAS 5067

F. J. KUGLER
vykonává práci zedníckou, jakož i plastýřskou, cementové chodníky a schody, cisterny a vůbec vše, co do oboru toho spadá. Rychle a za ceny nejmírnější.
Za práci v každém ohledu se ručí! 29tf
2517 jižní 12. ulice,
OMAHA : : NEBRASKA.
Volejte telefonem: Douglas 7446.

Dr. V. Anýž,
lékař a ranhojič
bývalý volontér kliniky dvorního rady, prof. dra. Pawlika pro nemoci ženské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.
Léčí všechny ženské a zastaralé nemoci.
Léky z vlastní laboratoře zašlou se na požádání.
1696 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Sdružení českých lékařů
v Omaze a So. Omaze
DR. ŠRÁMEK J. M.
sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.
DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha
Telefon South 142.
DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha.
Telefon Douglas 2817.
DR. F. J. SWOBODA,
1255 již. 16. ul., Omaha.
Telefon Douglas 2313.
DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha.
Operacím se věnuje zvláštní pozornost.
DR. KÁLAL F. J.,
627 City national Bank, proti Bennetovu obchodu.
Telefon Douglas 1761.
DRI. CHALOUPKA & CHALOUPKA
24. a M ul., So. Omaha, Neb.
My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etiky, nejdůrazněji odmítáme veškerá uhlazování kteréhokoliv lékaře sami sebe v kterýchkoliv časopisech svými pacienty, nechť už je to jakýmkoliv spůsobem, ať ve správách místních nebo osobních. 43tf

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL DRUHÝ — PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

"Zasměji se upřímně, až zítřejší den uplyne; až dosud nemám odvahy; má kořist je nejistá. — Vždyť jsi byla kluzká jako úhoř a pichlavá jako šípek celý tento měsíc. Nikde jsem nemohl prstem zavadit, abych se nebodl; a nyní jako bych pojal zaběhlé jehně v náruči. Ty jsi odešla od stáda, abys našla pastýře, že ano, Johanko?"

"Sháněla jsem se po vás, ale nechlubte se. Už jsme v Thornfieldu, teď musím slézt."

Sundal mě na chodník. Když John vzal koně a pan Rochester šel za mnou do síně, řekl mi, abych si pospíšila a oblekla něco suchého a pak vrátila se k němu do knihovny; a zastavil mne, když jsem zamířila ku schodišti, aby vynutil slib, že nebudu otálet; neotálela jsem, za pět minut byla jsem s ním zase. Našla jsem ho u večeře.

"Sedni si a dělej mi společnici, Johanko; bůh ví, to je posledně, co budeš jísti v Thornfield Hallu na dlouhý čas."

Usedla jsem u něho, a řekla jsem mu, že nemohu jísti.

"Proto, že máš program sesty před sebou, Johanko? Myšlenky na odjezd do Londýna ubírají ti chuti?"

"Nevidím dnes svého programu jasně, pane; a sotva vím, jaké myšlenky mám ve hlavě. Všecko v životě zdá se mi neskutečným."

"Vyjímaje mne, já jsem dosti skutečný — dotkni se mne jenom."

"Vy, pane, jste to největší zjevení ze všech, vy jste pouhým snem."

Napřáhl ruku se smíchem. — "Je to sen?" pravil, klada mně ji zrovna na oči. Měl oblou, svalnatou a plnou ruku a také dlouhé silné rámě.

"Ano; ač ji cítím, je přec snem," pravila jsem, odtáhnuvši ji se svého obličeje. "Pane, dokončil jste večeři?"

"Ano, Johanko."

Zazvonila jsem a dala odnésti příbor. Když jsme opět byli sami, přiložila jsem na oheň a pak zaujala nízké sedátko u kolenou svého pána.

"Je skoro půlnoc," pravila jsem.

"Ano, ale upamatuj se, Johanko, slíbila jsi mi, že tu noc před svatbou budeš se mnou bdít."

"Slíbila; a dostojím slibu na hodinu nebo dvě nejméně, nechce se mi jíti spat."

"Jsou všechny tvé přípravy hotovy?"

"Všechny, pane."

"A moje též," odvětil, "uspořádal jsem všecko, a odjedeme zítra z Thornfieldu za půl hodiny po svém návratu z kostela."

"Zcela dobře, pane."

"S jakým zvláštním úsměvem pronesla jsi to slovo — "zcela dobře," Johanko! Jak jasnou barvu máš na tvářích! A jak se leskne tvůj zrak! Je ti dobře?"

"Myslím, že jest."

"Myslím? Co se děje? Řeci mi, co je ti?"

"Nelze, pane, žádná slova nejsou s to říci vám, co cítím. Přeji si, aby nynější chvíle neměla konce; kdo ví, jaký osud nás stihne v době příští?"

"To je citlivůstkářství, Johanko. Ty jsi příliš rozčilena nebo přepracována."

"Cítíte se vy, pane, pokojným a šťastným?"

"Pokojným? ne, ale šťastným — z celého srdce."

Pohlédla jsem naň, abych četla známky hlaha v jeho lících; byly rozpálené a zardělé.

"Měj ke mně důvěru, Johanko," pravil, "ulev své mysli od každé tíže, která ji svírá, a svěř se mně. Čeho se bojíš? Že se neosvědčím dobrým manželem?"

"To je myšlenka nejvzdálenější nitrům mým."

"Máš obavy z nového okolí, do něhož kráčíš?"

"Ne."

"Ty mne mateš, Johanko; tvůj pohled a hlas staromilské odvahy plete a třpí mne. Chci vyvrátit tento nepříjemný dojem. Mluv, dítě."

"Tedy, pane, poslyšte. Nebyl jste doma včera večer?"

"Nebyl, vím to; a ty jsi narazila před chvílí na něco, co se událo v mé nepřítomnosti — snad nic neblahého? Pověz mi to. Paní Fairfaxová snad něco řekla? Anebo jsi zaslechla řeči služebných? Tvá citlivá sebeúcta byla dotčena?"

"Ne, pane." — Bilo dvanáct — čekala jsem, až hodiny dozní svůj stříbrný úhoz a stroj svůj silný, chvějný ráz, a pak jsem pokračovala:

"Včera celý den měla jsem pilno a byla jsem velmi šťastna v tom neustálém ruchu; nejsemť, jak třeba myslíte, svírána jalovým strachem před novým okolím a tak dále; mám to za krásnou věc, že budu žíti s vámi, poněvadž vás miluji. Ne, pane, nehlaďte mne — nechte mne mluvit bez vyrušování. Včera jsem se zcela spoléhala na Prozřetelnost a myslila, že události sbíhají se k vašemu i mému dobru; byl krásný den, jestli se pamatujete — klid vzduchu i oblohy zaplašil obavy stran vašeho nebezpečí nebo nepohodlí na cestě. Procházela jsem se po čaji chvíli na chodníku kol domu, myslíc na vás; a v obraznosti zřela jsem vás tak blízko u sebe, že sotva jsem postrádala vaší skutečné přítomnosti. Myslila jsem na život, který leží přede mnou — váš život, pane — existence rozsáhlejší a pohnutější než moje vlastní; o tolik větší, oč jsou prostrannější hlubiny moře, do něhož potok běží, než mělčiny jeho vlastního průplavu. — Divila jsem se, proč mravokárci zovou tento svět smutnou pouští: mně kvetl jako růže. Zrovna při západu slunce vzduch ochladl a obloha se zamračila: šla jsem domů. Žofie zavolala mne nahoru, abych se šla podívat na svatební šat, který mi právě přivezli; a pod ním v krabici našla jsem váš dar — závoj, který ze své knížecí marnotratnosti jste objednal z Londýna, za tím účelem, tuším, když nechci klenoty, abyste mne lstivě donutil přijmouti něco rovněž drahého. Usmála jsem se, rozbalujíc ho a přemítala jsem, jak vás poškádlím pro vaše šlechtické choutky a vaše snahy, abyste zakryl svou nevěstu z lidu ozdobami princezny. Pomýšlela jsem na to, jak vám přinesu dolů kus nevyšívané tkaniny, kterou jsem si sama přichystala za pokrývku své hlavy rodu nízkého a že se vás zeptám, není-li dost dobrá pro ženu, která nemůže přinésti svému muži ani bohatství ani krásu ani příbuzenstvo. Viděla jsem jasně, jak se budete tvářit, a slyšela vaše útočné republikánské odpovědi a vaše hrdé zřeknutí se potřeby, abyste si rozmnožil jmění anebo zvýšil své postavení sňatkem buď s tučnou peněženkou nebo zlatou korunkou."

"Jak dobře jsi mne prohlédla, ty čarodějko!" vskočil mi do řeči pan Rochester; "ale co jsi našla na závoji kromě výšivek? Našla jsi jed nebo dýku, že teď vypadáš tak zasmušile?"

"Ne, ne, pane; kromě jemnosti a bohatosti výrobku nenašla jsem ničeho než pýchu Fairfaxe Rochestera; a ta mne nepoplašila, protože jsem zvyklá na jeho čertovské pohledy. Ale, pane, když se stmívalo, vítr se zdvih', včera večer neválo jako vane nyní — divoce a prudce — ale skučivě a kvílivě a daleko pohádkovitěji. Přála jsem si, abyste byl doma. Vešla jsem do tohoto pokoje a pohled na prázdné křeslo a krb bez ohně mne zamrazil. Po nějaké chvíli šla jsem na lože, ale nemohla jsem usnouti — pocit úzkostného vzrušení mne tísnil. Povětří stále se vzmáhající zdálo se dle mého sluchu tlumiti truchlivý svůj zvuk; zdali zde v domě či venku nemohla jsem zprvu říci, ale vracelo se to přece žalně při každém utichnutí; posléze jsem si z toho vybrala, že to musí nějaký pes výti v dáli. Byla jsem ráda, když to ustalo. Usnuvši měla jsem ve snách tytéž myšlenky o tmavé a větrné noci. Také se opět objevilo přání, abych byla u vás, a pocítila jsem zvláštní, litostivé vědomí o nějaké překážce, dělící nás. Během svého prvního spánku sledovala jsem zatáčky nějaké neznámé silnice; úplná temnota mne obklíčovala; déšť se na mne sypal; na ramenou jsem měla naložené malé děcko, velmi útlé stvoření, příliš mladé a slabé k chůzi, které se chvělo v mé studené náruči a žalostně kvílelo. Zdálo se mi, pane, že jste na silnici veliký kus přede mnou; a napínala jsem všechny síla, abych vás dohonila a přes tu chvíli jsem volala vaše jméno a prosila vás, abyste počkal — ale moje pohyby byly spoutány a můj hlas stále zanikal bez ozvěny; vy zatím, jak jsem cítila, vzdaloval jste se mi dál a dále každým okamžikem."

"A tyto sny tíží tvou náladu, Johanko, když jsem těsně u tebe? Nervosní osůbko! Zapomeň vidinářský žal a mysli pouze na skutečné štěstí! Říkáš, že mne miluješ, Johanko, ano — nezapomenu toho a ty nemůžeš to zapříti. Ta slova nezanikla na tvých rtech bez ozvěny. Slyšel jsem je jasně a měkce, snad jako myšlenka příliš vážná, ale líbezná jak hudba. "Mám to za krásnou věc, že budu žíti s vámi, Edvarde, poněvadž vás miluji." Miluješ mne, Johanko? — opakuj to."

"Miluji, pane, — miluji vás z celého srdce svého."

"Dobrá," pravil po několikaminutové pomlčce, "je to divné, ale tato věta pronikla má prsa bolestně. Proč? Myslím, protože jsi to vyřkla s takovým vážným, pobožným přízvukem a protože tvůj pohled vzhůru ke mně je skutečným vrcholem víry, pravdy a oddanosti; je to zrovna tolik, jako by nějaký duch byl vedle mne. Dívej se rozpustile, Johanko, jak to dobře umíš; usměj se svým divokým, chytrým, dráždivým smíchem; řeci mi, že mne nenávidíš — škádli mne, snužuj mne; dělej vše, jen mne nedojímej; raději bych chtěl být dopálen než rozsmutněn."

"Poškádlím a potrápím vás, jak si vaše srdce ráčí, až dopovím svou povídku; ale vyslyšte mne až do konce."

"Myslil jsem, Johanko, že jsi mi řekla vše. Myslel jsem, že jsem našel vznik tvojí zasmušilosti ve snu."

Zavrtěla jsem hlavou.

"Jakže? Ještě něco víc? Ale nevěřím, že je to něco důležitého. Upozorňuji tě na svou nedůvěřivost předem. Pokračuj."

Nepokoj jeho vzezření, poněkud bojácná netrpělivost jeho chování překvapily mne, ale pokračovala jsem.

"Zdál se mi ještě sen, pane, že Thornfield Hall byl pustou zříceninou, útulkem netopýrů a sov. Zdálo se mi, že z celého mohutného průčelí ničeho nezbylo jenom zeď jako skořápka, velmi vysoká a vypadající na spadnutí. Chodila jsem za noci měsíčné vnitřní prostorou, zarostlou travou; tu jsem klopýtla o mramorové ohniště a tam o spadlý úlomek římsy. Zahalena v šál dosud nesla jsem to neznámé děťátko; nesměla jsem ho nikde položiti, ačkoliv mě ruce byly umaveny — přes to, že jeho tíha zdržovala můj postup, musela jsem ho stále nésti. Zaslechla jsem trysk koně v dáli na silnici; věděla jsem, že jste to vy, a vy jste odjížděl na mnohá léta do dalekých zemí. Vylezla jsem na tenkou zeď s chvatem divokým a nebezpečným, dychtiva zahlédnout vás ještě s vrcholu; kamení odvalovalo se od mých nohou, větve břečťanu, jichž jsem se chytla, povolovaly, děcko zavěsilo se strachem na můj krk a skoro mne škrtilo; posléze jsem dostihla vrcholu. Viděla jsem vás jako bod na bílé cestě zmenšovati se každým okamžikem. Vichřice vála tak prudce, že jsem nemohla stát. Usedla jsem na úzkou vrstvu, ukonejšila jsem ustrašené nemluvně ve svém klínu; vy jste zahnul za ohbí cesty; já nahnula se, abych vás napohled uzřela; zeď se drobila, zatřáslo to pode mnou, děcko skulilo se s mých kolenou, ztratila jsem rovnováhu, spadl jsem a procitla."

(Pokračování.)

THE
MERCHANTS NATIONAL BANK
OF OMAHA, NEB.
UNITED STATES DEPOSITORY
Capital $500,000.00. Surplus and profits, $700.00.00.

The Merchants National Banka otevřela spořitelní oddělení a bude platiti na uložené peníze 3 procenta úroku ročně - - - - - -
Chceme s vámi obchodovat

2775

LUTHER DRAKE, President. FRANK T. HAMILTON, Vice-President.
FRED P. HAMILTON, Cashier. B. B. MEILE, Ass't Cashier. C. B. DUGDALE, Ass't Cashier.

"Staré Spolehlivé"
Metz
Omažské oblíbené pivo
WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

Přestěhoval se

Dr. J. W. NOVÁK
český
zubní lékař
Přestěhoval se do
Karbach Blk.
15. a Douglas ulice
čís. pokoje 206.
Rohová místnost na druhé podlaze
nad Ryan Jewelry Co.
Tel. v úřadovně: Douglas 5077.
Tel. residence, 915 William ul., Douglas 6019.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest
česká dřevařská ohrada,
Chicago Lumber Co.,
na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49tf
Čeští prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.
PRODÁVÁ VE VELKÉM
tlačené, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zboží všeho druhu.
9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Vzhůru Krajané, do Wisconsinu!
Oznamujeme Vám, že jsme nyní otevřeli novou kolonii, pode jménem—Nová Vlast,—kde vlastníme 73,000 akrů té nejlepší země a tu Vám prodáme od $10.00 do $15.00 za akr, na splátku na osm roků. My jsme majitelé těchto pozemků a, jestli chcete koupit laciný a první třídy pozemek, zde máte k tomu příležitost, koupit na malé první splátky. My Vám prodáme pouze tento měsíc 10 40-akrových farem, na nichž stojí již nový domek, za pouhých $700. Na to položíte buď $50.00 aneb $100.00 a zbytek můžete splácetí po 8 roků, dle možnosti. Zde máte tu nejlepší příležitost, jaká se vám kdy naskytne, pomoci sobě ku tak lacině farmě a domovu. Pište o mapy a popis oné nové osady, jsou zdarma.
GOOD LAND-COMPANY, Phillips, Wis.
John Schauer, český ředitel. 29tf

VZORNÝ ZÁVOD
pohřebnický a balsamovačský
vlastní
Frank a Dorota Jandovi
pohřebníci a balsamovači
v č. 1235 již. 13. ul., Omaha, Neb.
Tel. Douglas 2086